13/11/2026

Ιερά Αγρυπνία προς τιμήν του Οσίου Αρσενίου του Καππαδόκου στην Κόκκινη Εκκλησιά Καρδίτσης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το βράδυ της Δευτέρας 9 Νοεμβρίου 2026, τελέστηκε Ιερά Αγρυπνία προς τιμήν του Οσίου Αρσενίου του Καππαδόκου, στο Ιερό Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο των Αγίων Δώδεκα Αποστόλων (Κόκκινη Εκκλησιά) Καρδίτσης.

Της Ιεράς Αγρυπνίας χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, ενώ κατά τη διάρκειά της τέθηκε προς προσκύνηση και αγιασμό των πιστών απότμημα του ιερού λειψάνου του Οσίου Αρσενίου.

Στο κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στον βίο, την ασκητική πορεία και την αγιασμένη προσωπικότητα του Οσίου Αρσενίου του Καππαδόκου, ενός μεγάλου Οσίου της Εκκλησίας μας, ο οποίος, μολονότι έζησε σε δύσκολες ιστορικές συνθήκες, κατόρθωσε να αφιερώσει ολοκληρωτικά τη ζωή του στον Θεό και να καταστεί σκεύος της θείας χάριτος.

Αρχικά, έκανε αναφορά στην καταγωγή και την πορεία της ζωής του Οσίου, ο οποίος καταγόταν από την Καππαδοκία της Μικράς Ασίας και έζησε τον ξεριζωμό του ελληνικού πληθυσμού από τις πατρογονικές του εστίες, μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή. Όπως χαρακτηριστικά επεσήμανε, οι Έλληνες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις ρίζες, τα σπίτια και τη ζωή τους, απομακρυνόμενοι από τις περιοχές εκείνες όπου επί αιώνες άνθιζαν η ελληνική παρουσία, η Ορθόδοξη πίστη και ο ελληνικός πολιτισμός.

Μέσα σε αυτές τις οδυνηρές συνθήκες, ο Όσιος Αρσένιος, μαζί με άλλους συμπατριώτες του, βρέθηκε αρχικά στον Πειραιά και στη συνέχεια μετέβη στην Κέρκυρα, όπου και εκοιμήθη στις 10 Αυγούστου 1924.

Στη συνέχεια, ο Σεβασμιώτατος στάθηκε ιδιαίτερα στον βίο του Οσίου, τόσο κατά τα νεανικά του χρόνια, όταν ονομαζόταν Θεόδωρος, όσο και κατά τη μετέπειτα μοναχική του πορεία, όταν έλαβε το όνομα Αρσένιος. Όπως τόνισε, όποιος μελετήσει τη ζωή του θα διαπιστώσει ότι ο νεοφανής αυτός Όσιος και ασκητής της Εκκλησίας μας δεν έχει τίποτε να ζηλέψει από τη ζωή των μεγάλων Πατέρων και ασκητών της Εκκλησίας.

Υπήρξε ένας άνθρωπος ολοκληρωτικά αφιερωμένος στον Θεό, ο οποίος ζούσε διαρκώς με την αίσθηση της παρουσίας Του. Ολόκληρη η ύπαρξή του ήταν προσανατολισμένη στην πνευματική καλλιέργεια και στην προσπάθεια να καθαρίσει την καρδιά και τη ζωή του από κάθε μολυσμό σαρκός και πνεύματος. Με την αυστηρή άσκηση, την εγκράτεια και την υπακοή στις εντολές του Θεού, επιδίωκε να συμμορφώσει τη ζωή του προς το θέλημα του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Ο πνευματικός του αγώνας εκφραζόταν μέσα από τις νηστείες, τις προσευχές και τη συνεχή προσπάθεια να ζει σύμφωνα με το παράδειγμα του Χριστού. Δεν επεδίωκε απλώς την προσωπική του πνευματική τελείωση, αλλά αγωνιζόταν να αγαπήσει, μαζί με τον Θεό, και ολόκληρο το πλάσμα Του.

Σε αυτό το σημείο, ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε μια ιδιαίτερα σημαντική αλήθεια για τη ζωή των Αγίων της Εκκλησίας μας. Οι Άγιοι δεν ήταν διαφορετικά πλάσματα από εμάς, ούτε άνθρωποι μιας άλλης φύσεως. Ήταν άνθρωποι όπως όλοι μας, δημιουργήματα του Θεού, οι οποίοι όμως, έχοντας βαθιά αυτοσυνειδησία, επέλεξαν να αγαπήσουν ολοκληρωτικά τον Θεό και να αφιερώσουν σε Εκείνον ολόκληρη τη ζωή τους.

Αυτή η ολοκληρωτική αγάπη προς τον Θεό δεν έμεινε μια εσωτερική και προσωπική κατάσταση, αλλά εκδηλώθηκε έμπρακτα ως αγάπη προς τους συνανθρώπους τους. Η παρουσία του Θεού μέσα στη ζωή του Οσίου Αρσενίου γινόταν φανερή μέσα από την αγάπη και το ενδιαφέρον του για κάθε άνθρωπο. Στήριζε, ενίσχυε και καθοδηγούσε όσους προσέτρεχαν σε εκείνον, τους δίδασκε και τους αγίαζε με τις ευχές και τις προσευχές του.

Μάλιστα, η αγάπη του Οσίου δεν περιοριζόταν μόνο στους Ορθοδόξους Χριστιανούς, αλλά επεκτεινόταν ακόμη και προς τους αλλόθρησκους Μουσουλμάνους, για τους οποίους επίσης προσευχόταν και πραγματοποιούσε θαύματα. Η αγάπη του αγκάλιαζε κάθε άνθρωπο, χωρίς διακρίσεις, αποκαλύπτοντας το μέγεθος της πίστεως και της αφοσιώσεώς του στον Θεό.

Τα πολλά θαυμαστά χαρίσματα που έλαβε από τον Θεό, όπως εξήγησε, ήταν αποτέλεσμα της αγνότητας και της καθαρότητας της ζωής του, αλλά και της απέραντης αγάπης που έτρεφε προς τον Δημιουργό. Ο Θεός τον προίκισε με πλούσια πνευματικά χαρίσματα, τα οποία εκδηλώνονταν με τη δυνατότητά του να θαυματουργεί, να προγνωρίζει καταστάσεις και να κατευθύνει τη ζωή των ανθρώπων που τον πλησίαζαν. Όλα αυτά αποτελούσαν καρπό της βαθιάς πνευματικής του ζωής και της αγάπης με την οποία αντιμετώπιζε τον κάθε άνθρωπο.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε και στην ξεχωριστή πνευματική σχέση του Οσίου Αρσενίου με τον Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη, ο οποίος υπήρξε πνευματικό του τέκνο. Ο Όσιος Αρσένιος ήταν εκείνος που τον βάπτισε και του έδωσε το όνομα

Αρσένιος, το οποίο αποτέλεσε και το πρώτο όνομα του μετέπειτα μεγάλου Αγιορείτου Αγίου. Τριάντα τέσσερα χρόνια μετά την κοίμηση του Οσίου Αρσενίου, το 1958, ο Άγιος Παΐσιος μετέβη στην Κέρκυρα, αναζήτησε και βρήκε τον τάφο του πνευματικού του πατέρα και προχώρησε στην ανακομιδή των ιερών λειψάνων του. Μετέφερε την τιμία κάρα και τα υπόλοιπα μεγάλα οστά του στην Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης, όπου φυλάσσονται μέχρι σήμερα.

Εκεί βρίσκεται και ο τάφος του Αγίου Παϊσίου, δίπλα στον αγαπημένο του Όσιο

Αρσένιο, τον άνθρωπο που τον βάπτισε, τον καθοδήγησε στα πρώτα βήματα της ζωής του και υπήρξε καθοριστικός για την πνευματική του πορεία. Όπως ανέφερε ο Σεβασμιώτατος, ο Όσιος Αρσένιος συνέβαλε στην πνευματική διαμόρφωση του Αγίου Παϊσίου, ώστε και εκείνος να καταστεί μέτοχος της θείας δόξας και των χαρισμάτων του Θεού.

Ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην ιδιαίτερη ευλογία με την οποία αξιώθηκε η τοπική Εκκλησία να ανοίξει για δεύτερη φορά ο τάφος του Οσίου Αρσενίου και να ανακομισθούν μικρά οστά του, τα οποία φυλάσσονται στη λιψανοθήκη που τέθηκε προς προσκύνηση κατά την Ιερά Αγρυπνία.

Με τον τρόπο αυτό, οι πιστοί είχαν τη δυνατότητα να προσκυνήσουν το ιερό λείψανο και να ζητήσουν τη χάρη και τις πρεσβείες του Οσίου, ώστε να στηρίζονται και να ενισχύονται στην πνευματική τους πορεία.

Τέλος, ευχήθηκε η χάρη του Θεού, διά των πρεσβειών του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός Αρσενίου του Καππαδόκου, να ευλογεί ολόκληρη τη ζωή των πιστών, να τους αγιάζει, να τους χαριτώνει και να τους ενδυναμώνει στον πνευματικό τους αγώνα. Παράλληλα, ευχήθηκε να τους αναδεικνύει αγωνιζόμενα μέλη της Εκκλησίας του Χριστού, πρόθυμους να κοπιάζουν για την απόκτηση των αρετών, την κατάκτηση της αγιότητας και, τελικά, τη σωτηρία τους.

